

ørerne mest tilbøjelig til at betragte Foretagendet fra et Handelssynspunkt, idet man nærmest saa paa, at Fangstens Produkt der blev tilberedt og udført. Man mente altsaa, at naar der skulde bestemmes, hvem der skulde have Ret dertil, kunde Bestemmelserne i Loven om den sa. Enehandel paa Færøerne af 31te Marts 1855, hvor der fordres, at de, som drive Handel, skulle holde „Dug og Dift“ paa Færøerne, komme til Anvendelse. Smidlertid maa jeg indrømme, at der er meget, der taler for, at betragte Sagen fra det Synspunkt, som Regeringen har gjort, nemlig saaledes, at man ser en Analogi til denne Fangst i Fiskeriet; det drejer sig jo i begge Tilfælde om en Fangst, som foregaaar ude paa Havet, medens Fangstens Produkter tilberedes i Land. Nu gives der paa Færøerne en Fiskerilov, som siger, at fremmede Nationer ikke maa bringe Fangst af Fisk i Land paa Færøerne og der tilvirke den, og det er i Analogi hermed, at Regeringen foreslaar, at det skal bestemmes, at fremmede ikke maa drive den her omhandlede Hvalfangst paa Færøerne. Hvad man særlig ønsker fra den forøste Befolknings Side, er, at man ikke lægger Hindringer i Vejen for den Fangst, der nylig er begyndt der oppe. Det er et Erhverv, som mulig kan udvikle sig til at saa en ikke ringe Betydning for Færøerne, og derfor er man glad ved, at der sættes saa lidet strenge Betingelser som muligt for Retten til at kunne drive dette Erhverv. Man er derfor taknemmelig for at se ophøst i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der ved Ordene „fast hjem“ ikke stilles nogen Fordring om, at vedkommende skal have boet der i længere Tid, thi hvis denne Fordring stilledes, vilde der utvivlsomt ikke kunne foregaa nogen Fangst i den tilstødende Sommer i Lighed med den, der fandt Sted sidste Sommer. Naar der derimod kun kræves, at vedkommende skal vise, at han har i Sinde at have fast Bopæl paa Stedet, saa vil altsaa den samme Mand, der gjorde Fangst der oppe sidste Sommer, naar han kommer igen i Aar og viser, at det er hans Hensigt at sætte Bo, kunne beholde Retten til at drive Fangsten usforstyrret.

Med Hensyn til Afgiften ønsker man der oppe, at den skal sættes saa lavt som muligt af samme Grund, som jeg for nævnte, nemlig for ikke at lægge dette ny Erhverv Hindringer i Vejen. Sætter man den for højt, kunde det bevirke, at ingen vilde komme der op og øse af den Rigdom af Hvaler, som findes i Havet omkring Færøerne. Jeg tror nu ogsaa, at 25 Kr. pr. Hval ikke kan betragtes som nogen synderlig høj Afgift,

som skulde kunne stræmme nogen fra at drive Hvalfangsten, hvis vedkommende ellers havde Øyst dertil. — Med Hensyn til Anvendelsen af den Afgift, der lægges paa Fangsten, tænkte man sig nærmest paa Færøerne, at det kunde være heldigt, om den kunde bruges til noget at lette de Afgifter, der hvile paa Grindefangsten. Grindefangsten paa Færøerne svarer nemlig mange Afgifter til forskellige Kasser. Der hviler paa den for det første Tiendebyrden, saa at altsaa hver 10de Hval gaar fra; dernæst gaar 1 pCt. til Skolefonden, 1 pCt. til Fattigvæsenet og en Del til Færøernes Amts økonomiske Fond. Dernæst er der Udgifter til Betaling for Fordelingen af Fangsten, og hertil kommer endelig, at 1/4 af, hvad der bliver tilbage, efter at disse Afgifter ere frareguede, gaar til de Ejendomsbesiddere, hvis Jord grænser op til det Sted, hvor Hvalerne ere blevne jagede paa Land. Det var særlig denne Jordhvalsrettighed, som man tænkte paa at saa afløst ved de Penge, som komme ind ved denne ny Hvalafgift. Smidlertid maa jeg indrømme, at det er rigtigt, naar der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det Beløb, som vilde medgaa til at afløse denne Jordhvalsrettighed, vilde være et meget stort Beløb. Der vilde vistnok medgaa henimod 100,000 Kr. dertil, saa at, selv om man gaar ud paa, at der vil indkomme en 4—5,000 Kr. ved den her omhandlede Hvalfangst, vilde der dog hengaa en Snees Aar, inden man kunde udføre Afløsninger, og inden den Tid kan jo meget forandres. Navnlig kan det let indtræffe, at Grindefangsten paa Færøerne til den Tid vil have vist sig at have langt mindre Betydning, end den havde f. Eks. for en Snees Aar siden. Netop i de senere Aar synes Grindehvalernes Antal ved Færøerne at være i stærk Afstagen, og det er derfor meget muligt, at det slet ikke faar saa meget at sige, om der svares denne Afgift af Jordhvalen eller ikke. Jeg kan derfor ikke andet end indrømme, at der kan være Grund til at se bort fra det Ønske, som Lagtinget har fremsat. Det er jo en Selvfølge — det indrømmer Lagtinget ogsaa — at en saadan ny Afgift, der paalægges, egentlig tilkommer Statskassen. Man er derfor glad ved, at Regeringen har foreslaaet at 1,000 Kr. af Afgiften skal gaa til Færø Amts økonomiske Fond, som har den Opgave, at yde Bidrag til Anlæg og Vedligeholdelse af Landingssteder, Broer og Beje. Fondens Status er netop for Øjeblikket meget daarlig. 3 Aar har man endoglaa været nødt til at anmode om Bidrag paa Finansloven for at kunne